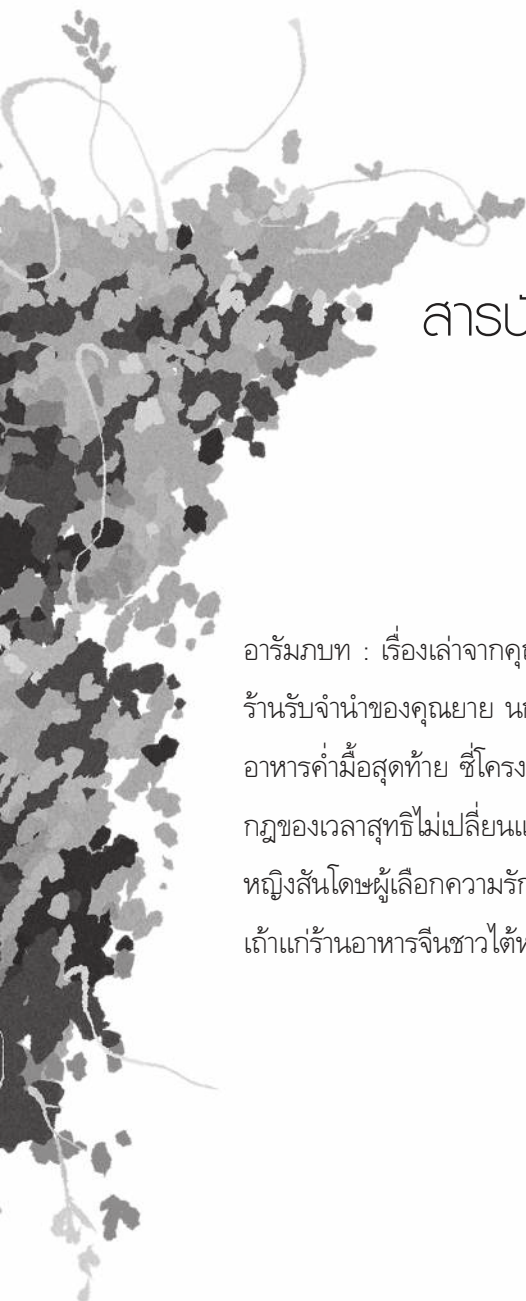
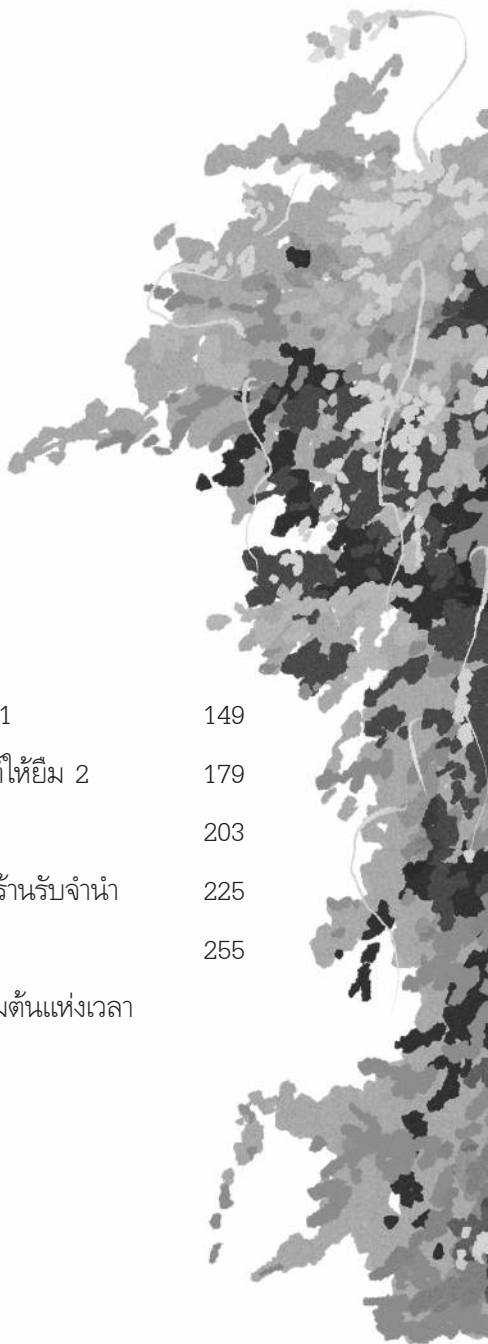

สารบัญ

อาร์มภพ : เรื่องเล่าจากคุณยายนิรนาม	13
ร้านรับจําหน่ายของคุณยาย นกแก้ว และแมว	19
อาหารค่ำมื้อสุดท้าย ซีโครงหมูพันชีส	35
กฎของเวลาสุทธิน่าเปลี่ยนแปลง	65
หญิงสันโดษผู้เลือกความรัก	93
เจ้าแกล่ร้านอาหารจีนชาวไต้หวันโพ้นทะเล	123

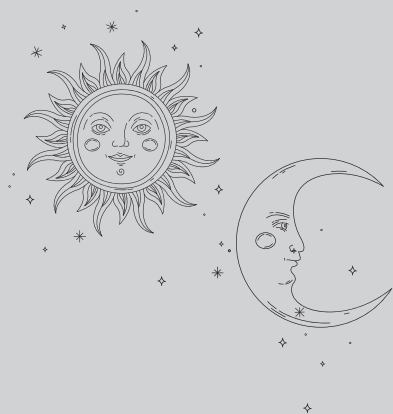
นักเลง - ผู้ไม่ผ่านเกณฑ์ให้ยืม 1	149
โจรกระชากใจ - ผู้ไม่ผ่านเกณฑ์ให้ยืม 2	179
ลูกค้าผู้ร้องเรียน	203
การอุทิศตนของคุณยายเจ้าของร้านรับจำนำ	225
บทส่งท้าย :	255
คุณยายผู้กุมความลับของจุดเริ่มต้นแห่งเวลา	

สิ่งใดตรงเสมอลงหลอก
ความจริงทั้งสิ้นไถ่คด
เวลาไซ้เดินทางเป็นวงกลม

- ฟรีดริช นีทเชอ (1844-1900, นักปรัชญาชาวเยอรมัน)

อารัมภบท

เรื่องเล่าจากคุณยายนิรนาม

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเรื่องที่คุณเขียนได้ฟังมาจากคุณยาย
ท่านหนึ่ง ซึ่งพบกันโดยบังเอิญที่ซานฮาลาสถาณิรตไฟลักแห่งในเมือง
คังนิง ความจริงวันนั้นผู้เขียนตั้งใจจะจบชีวิตตัวเองที่นั่น ขณะนั้น
ผู้เขียนตกงาน แม้จบการศึกษาจากสาขาจิตรกรรมตะวันออก
มหาวิทยาลัยศิลปะ H ชื่อดังในโซล แต่ประสบการณ์เดียวที่มีมา
จากการจัดนิทรรศการสองครั้ง จึงตัดสินใจเป็นนักเขียนเว็บตูนเพื่อ
ประทังชีวิต ซุกตัววาดรูปอยู่แต่ในห้องเช่าไปวันๆ โซคดี้ที่ไม่นาน
ก็ได้พบกับนายหน้าซึ่งช่วยแนะนำจนพาเว็บตูนไปลงบนแพลตฟอร์ม
ยอดนิยมได้ แต่ความสุขอายุสั้น เพราะผลตอบรับจากนักอ่านแทบ
ไม่มีดี

“พลอตทำเสียของมาก สมัยนี้ใครจะยังไปอ่านโรแมนซ์ฟีล
อีซูอิลกับชิมซุนแออยู่อีก”

“ฝีมือการวาดระดับศิลปิน ยอมรับ! แต่การเล่าเรื่องเชยเกิน
อ่านแล้วอึดอัดสุด”

“เนื้อเรื่องไม่สนุกพอให้น่าติดตามเลย ผิดหวัง”

เส้นทางการเป็นนักเขียนเว็บค้นหาเลี้ยงปากท้องไม่ได้โรย
ด้วยกลีบกุหลาบ รู้ตัวอีกทีก็ไม่เหลือกระทั่งซากความภาคภูมิใจจาก
การเป็นผลผลิตของมหาวิทยาลัยศิลปะชั้นนำ ลืมเรื่องที่จะเป็น
จิตรกรอาชีพไปได้เลย ลำพังจะเอาตัวรอดตอนนี้ให้ได้ก่อนยังยาก
ผู้เขียนซึ่งมาจากต่างจังหวัดมองไม่เห็นความหวังที่จะใช้ชีวิตอยู่ใน
โซลอีกต่อไป ความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ก็ร่อยหรอลงเรื่อยๆ

วันที่สายลมอุ่นของฤดูใบไม้ผลิพัดโชย ผู้เขียนขึ้นขบวน
รถไฟมุ่งหน้าไปยังคังนิงราวกับถูกดึงดูดด้วยเสียงเรียกของใคร
บางคน เมื่อถึงปลายทางก็โดยสารต่อด้วยรถบัสสายใต้ลึกสาย
พอเห็นทะเลนอกหน้าต่างก็สุมลงสักป้ายอย่างไร้แผน ห่างออกไป
ไม่ไกลมีสถานีรถไฟ แสงแดดกล้ำกระทบบนหน้าผากจนร้อนวูบ ขณะที่
โลกสว่างสุกใส ชีวิตของผู้เขียนกลับมืดมน สองเท้าเดินเลียบไป
ตามทางรถไฟ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนม้านั่งในมุมเปลี่ยว

พลันอาการปวดศีรษะกำเริบ ผู้เขียนหยิบขวดโซจูในกระเป๋า
ออกมาดื่ม แล้วฉากหนึ่งในภาพยนตร์ก็ผุดขึ้นภายใต้สติที่เริ่มเลื่อน
ราง เป็นฉากผู้อพยพผิดกฎหมายผู้อพยพจบชีวิตโดยการกระโจน

ขวางรถไฟที่เล่นฉิววาววู ผู้เขียนรู้สึกตัวอีกครั้งตอนที่เสียงหวูด
แว่วเข้าหูจากไกลๆ คล้ายเป็นสัญญาณว่าเวลาใกล้หมดเต็มที

ขณะนั้นเอง หญิงชราโปกผ้าคลุมศีรษะและถือไม้เท้าก็
ปรากฏตัวตรงหน้า บ่นบ่นของหญิงชราท่าทางใจดีมีนกแก้วเกาะ
ส่วนที่ขามีแมวดำคลอเคลีย เธอกล่าวกับผู้เขียนว่า

“ดูรี จะบ่นเวลาอันมีค่าที่ตัวเองได้รับและทอนชีวิตทิ้งเสีย
แล้ว เวลาคือของขวัญที่จักรวาลมอบให้แก่มนุษย์ มิใช่สิ่งที่มีมนุษย์
อย่างเราจะสร้างขึ้นเองได้ แล้วมีที่ไหนกัน ของขวัญที่ยังไม่ทันใช้
คุ้มค่าเช่นนี้จะทิ้งขว้างตามอำเภอใจ”

ผู้เขียนขยี้ตาเผื่อว่าจะฝันไป อดตกใจไม่ได้ที่หญิงชราซึ่งไม่รู้
ไพล่มาจากไหนมาพูดใส่แบบนั้น แต่พอคิดว่าอีกฝ่ายอ่านใจตนทะลุ
ปรุปร่งเหมือนคุณยายไม่มีผิด น้ำตาก็ร่วงพรู

“อีก ผมหมดหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อแล้วครับ เวลาไม่มี
ประโยชน์อะไรสำหรับผมทั้งนั้น มันเหมือนเป็นแค่ของฟุ่มเฟือย
เหมือนเป็นเครื่องประดับที่เป็นภาระ ปล่อยผมตามลำพังเถอะครับ
ผมจะได้บอกลาเวลาเสียที”

คุณยายมองผู้เขียนร้องไห้โยเยเป็นเด็กก่อนจะนั่งลงบน
ม้านั่งแล้วเอ่ยเสียงเบา

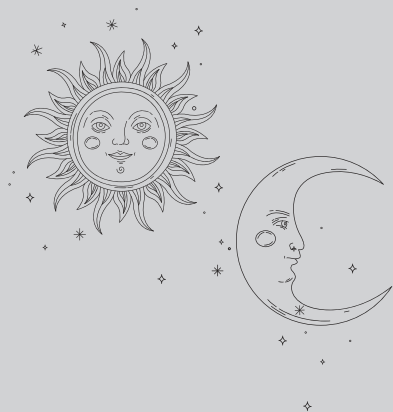
“พ่อหนุ่มน้อย ถ้าเธอรู้คุณค่าของเวลา เธอจะไม่อยากทอด
ทิ้งชีวิตตัวเองเลย สิ่งที่คุณต้องมีคือฝีมือในการเล่าเรื่อง
เท่านั้นเอง มา เดี่ยวฉันจะเล่าให้ฟังว่าเวลาเป็นสิ่งที่ล้ำค่าเพียงใด
เรื่องราวนี้จะช่วยติดปีกให้เว็บตูนของพ่อหนุ่มและบารุงขวัญ

กำลังใจในการมีชีวิตอยู่ต่อไป”

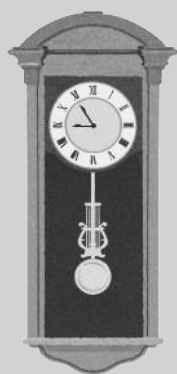
ผู้เขียนไม่ได้ลาโลกไปในตอนนั้น จึงได้มาพบกับทุกคน
ในตอนนั้น เรื่องราวที่คุณยายเล่าให้ฟังยังคงแจ่มชัดราวกับได้ยิน
เมื่อวาน เหมือนกับเวลานั่งติดหน้าจอในโรงภาพยนตร์แล้วคล้าย
ถูกดูดเข้าไปในเรื่อง ทว่าความมั่งว่องที่ธำโสมทำให้ผู้เขียนผล็อยหลับ
ไปในเวลาเดียวกับที่เรื่องราวจบลง เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง บริเวณม้านั่ง
ก็ไร้ซึ่งเงาผู้ใด

เวลาผันผ่านมาจนปัจจุบัน ผู้เขียนเคยคิดว่าสิ่งที่ตัวเองเจอ
ในเวลานั้นคือภาพหลอน หรือไม่ก็อาจจะเป็นเพียงฝัน การปรากฏตัว
ของคุณยายท่านนั้นจะเป็นจริงหรือไม่ก็ไม่สามารถยืนยันได้แล้ว
ในตอนนั้น

นับตั้งแต่บัดนี้ไป ผู้เขียนจะบอกเล่าเรื่องราวลึกลับที่ได้ยิน
มาจากคุณยายนิรนามแก่ผู้อ่านทุกท่าน ซึ่งผ่านการแต่งแต้ม
จินตนาการเพื่อเพิ่มความมีชีวิตชีวาให้เรื่องราว โดยหวังอย่างยิ่งว่า
เรื่องราวนี้อาจจะช่วยเตือนใจผู้ที่กำลังรู้สึกสิ้นหวังจนอยากจบชีวิต
ให้ตระหนักถึงคุณค่าของเวลาและชีวิตได้ ทั้งนี้ ผู้เขียนขอแจ้ง
ล่วงหน้าว่าเรื่องราวนี้อาจจะไปโลดแล่นสู่โลกกว้างในรูปแบบของ
เว็บตูนในอีกไม่ช้า หวังว่าทุกท่านจะเมตตาให้การตอบรับเป็นอย่างดี
เพื่อที่ผู้เขียนจะสามารถดำเนินบทบาทนักเขียนเว็บตูนต่อไปได้
ในอนาคต

ร้านรับจำนำของ
คุณยาย นกแก้ว และแมว

ณ ย่านร้านอาหารในชุมชนใหม่แถบชานเมืองไซล ท่ามกลาง
หาบเร่แผงลอยเนืองแน่น มีตรอกหนึ่งแคบชนิดไม่พอให้เดินเรียง
สอง ตรงลึกเข้าไปในตรอกจะเจอกับอาคารสามชั้นเก่าๆ ชั้นแรก
มีป้ายชอมชื่อของร้านอาหารจีนชื่อ ‘ฮ่องกงบันจอม’ ซึ่งเจ้าของเป็น
ชาวไต้หวันโพ้นทะเล มองไปชั้นสองจะเห็นป้าย ‘ร้านไฟฟาโรต์**’
กับ ‘**รับแก้ทรงเสื้อผ้า’ ส่วนชั้นบนสุดมีป้ายเล็กๆ ที่ระบุด้วย
ตัวหนังสือสีแดงว่า ‘ร้านรับจำนำเวลา’ และข้างกันนั้นเป็นสำนักงาน
ไม้ทราบประเภทชื่อ ‘สำนักงานวางแผน**’

แมวดำตัวหนึ่งโผล่มานอกหน้าต่างที่เปิดอ้าซ่าของร้าน
รับจำนำเวลา กระโดดจากกรอบหน้าต่างไปเกาะเก้าอี้วูที่เลื้อยด้าน
ข้างอย่างน่าหวาดเสียว ก่อนจะปีนขึ้นไปบนดาดฟ้า แล้วกระโจนข้าม
ไปยังอาคารที่อยู่ติดกัน อันว่าพอพลบค่ำก็ได้เวลาออกหากินตอน

กลางคืน

มองลอดหน้าต่างเข้าไปจะเห็นหญิงชราว่างท้วม ผูกผ้าคาดผมสวมเสื้อตัวยาว ยืนถือไม้เท้าเดินทอดน่องอยู่ข้างใน ดูคล้ายกำลังบริหารร่างกายด้วยการเดินวนรอบละลิบก้าว โดยมีนกแก้วเลียนแบบท่าทางอยู่ในกรงมุมผนัง ครั้นได้หลายสิบบอกก็ไปหยุดยืนหน้ากระถางต้นวาสนาที่สูงชะลูดตระพอดาน แล้วลูบใบไม้เรียวยาวต่ออีกหลายที

ทำเช่นนั้นแล้วหญิงชราจึงเดินกลับไปนั่งเก้าอี้ สูดกลิ่นเทียนหอมที่ส่งกลิ่นกำจรรออยู่บนโต๊ะ แล้วยกแก้วน้ำเย็นขึ้นจิบพลางเหลือบมองนาฬิกาแขวน

เริ่มวินาทีบนหน้าปัดบอกเวลาลิบเก้านาฬิกาห้าสิบนาที หญิงชราเบิกตาขึ้นยิ้มช้า แล้วส่งข้อความไปยังปลายทางลักแห่งโดยไม่รอช้า โดยมีเนื้อหาดังนี้

ขณะนี้เป็นเวลาสิบนาทีก่อนครบกำหนด
แจ้งเพื่อทราบ หากไม่มีการติดต่อกลับมา
จะดำเนินการตามข้อตกลง

จากนั้นจึงกดส่ง อันเป็นสิ่งที่ยิงชราจะพยายามสังหรณ์ว่าผู้ยืมเวลาอดีตจะกลับมารับจำนำแบบเส้นยาแดงผ่าแปด โดยจะส่งสามสิบนาที ยี่สิบนาที หรือไม่กี่สิบนาทีก่อนครบกำหนด ยกเว้นต่อเมื่อรู้สึกได้ว่าผู้ยืมเวลาจะกลับมาแน่นอน หญิงชรา

หลับตาลงราวยี่สิบนาที ยังคงไร้การตอบกลับ เธอผู้เป็นเจ้าของร้านรับจำนำเวลาจึงทอดถอนใจ อัดคิดไม่ได้ว่าคนสมัยนี้นับวันยิ่งไม่รักษาสัญญาเข้าไปทุกที

หญิงชราลุกขึ้นเดินทั้งไม่เท้าไปยังตู้หนังสือติดผนัง ซึ่งมีบัตรประชาชนเรียงรายบนชั้นแทนที่จะเป็นหนังสือ เยอะขนาดที่มองผาดเดียวก็รู้ว่าเกินร้อยใบ เจ้าของร้านรับจำนำยืนอยู่เบื้องหน้าหนึ่งในบัตรเหล่านั้น

“ช่างน่าเสียดาย แต่ฉันก็ช่วยไม่ได้เช่นกัน เพราะนี่คือกฎหลักการ หรือก็คือธรรมชาติของจักรวาล”

บัตรประชาชนที่ว่าเป็นของชายวัยสามสิบตอนปลาย ตั้งแต่ขอบใบลามไปถึงจุดหนึ่งกลายเป็นสีดำเหมือนถูกเผา บัตรอีกหลายสิบใบก็มีสภาพไม่ต่างกัน บัตรในช่องชั้นถัดลงมา และถัดลงมาจากชั้นนั้นเอี่ยมอ่องแวววาว ขณะที่บัตรจำนวนมากในช่องล่างสุดดำสนิทดูเฉาไหม้โดยสมบูรณ์

หญิงชราถ่มลงไปมองชั้นสุดท้าย สองมือประสานกันขณะที่สีหน้าอ่านยากราวกับมองภาพหน้างานศพ ผ่านไปประมาณสิบวินาที บทเพลงเนลลาฟันตาซีอากีบรเรลง

ในจินตนาการ ฉันมองเห็นโลกที่มีความยุติธรรม
ที่ซึ่งผู้คนใช้ชีวิตอย่างสงบสุขและซื่อสัตย์
ฉันไฝฝั่นถึงจิตวิญญาณที่มีเสรีภาพเป็นอาจิน

มันคือเพลงที่ใช้เป็นเสียงเรียกเข้า เจ้าของร้านรับจํานำจิ้งเหยียดกายขึ้นช้าๆ แล้วเดินไปยังต้นเสียง ฝึเท้าปราศจากความเร่งรีบอย่างสิ้นเชิง เมื่อยกโทรศัพท์ขึ้นรับสาย น้ำเสียงร่อนราก็ดังลอดออกมาทันที

“คุณยาย ไมลี คุณเจ้าของร้าน ผมลืมครับ ผมตั้งใจจะกลับไปร้านรับจํานำตอนสองทุ่มตรง แต่ว่าดันเกิดเรื่องเสียก่อน ช่วยปล่อยผ่านไปสักครั้งได้ไหมครับ”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่ฉันทำได้ค่ะ การผิดสัญญาจะทำให้เวลาของลูกค้าดับสูญไปเป็นทวีคูณ นี่คือกฎที่ไม่อาจฝ่าฝืนได้ของจักรวาล สิ่งที่คุณจำเป็นต้องทำคือกลับมารายงานว่ารักษาคำพูดที่ให้ไว้ตอนทำสัญญาได้หรือไม่โดยไม่ผิดผ่อนเวลา”

“คุณเจ้าของร้าน ผมขอโทษครับ ความจริงแล้วผมทำความปรารถนาที่ระบุไว้ในสัญญาสำเร็จไม่ได้ ทำอย่างไรดีครับ”

“นั่นสินะคะ ความปรารถนานั้นไม่ใช่จะสำเร็จได้ง่ายๆ เลย แต่จะอย่างไรได้ละคะ เวลาของลูกค้ากำลังลดลงอย่างรวดเร็วแล้ว และมันจะส่งผลต่อสถานะของลูกค้าในอีกไม่ช้า อาจจะประสบอุบัติเหตุ ล้มป่วย หรือไม่ก็ตกไปพัวพันกับเรื่องบางเรื่อง ทำให้เวลาของลูกค้าเหลืออีกไม่มาก”

น้ำเสียงของชายหนุ่มอ่อนระห้อย

“รู้อย่างนี้ผมน่าจะเชื่อคุณเจ้าของร้าน หัวใจผมเต้นเร็วจนหายใจไม่ทันมาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว ฉันคิดว่าผิดปกติก็นึกถึงคำที่คุณเจ้าของร้านพูดตอนทำสัญญาขึ้นมา ดูเหมือนเวลาของผมจะลดลง

อย่างรวดเร็วอย่างที่คุณเจ้าของร้านบอกจริงๆ ผมกลัว ไม่น่าเลย ผมจะอย่างไรดี”

คุณยายเจ้าของร้านรับจ๋านากล่าวเนิบๆ

“ร้านรับจ๋านำให้ลูกค้ายืมสิ่งที่มีค่าที่สุดในโลกไปแล้ว ลืมหรือคะ ลูกค้าต้องทำความปรารถนาให้สำเร็จและกลับมายังร้านรับจ๋านำในวันครบกำหนด เช่นนั้นฉันเองถึงจะได้รับค่าตอบแทน แต่มันผิดพลาดไปแล้วละคะ จี๊ๆ”

พลันสัญญาณจากปลายสายก็ตัดไปกะทันหัน เกิดอะไรขึ้นนะหรือ สิ่งที่น่าพิศวงได้คือผู้ชายคนนั้นอาจถูกลูกปืนของใครสักคน หรือประสบเหตุร้ายแรงสักอย่าง หญิงชราปิดเปลือกตาลงตามด้วยถอนหายใจอย่างเสียดาย จากนั้นก็จับจ้องเทียนหอมบนโต๊ะ ไม่รู้สายลมเวเวเวียนมาแต่ไหน รู้ตัวอีกทีเทียนหอมจึงดับไปเสียแล้ว

ขณะเดียวกัน บัตรประชาชนของชายหนุ่มบนชั้นหนังสือที่เคยเป็นสีดำก็กลายเป็นสีเถ้าถ่านประหนึ่งมอดไหม้ คุณยายเจ้าของร้านรับจ๋านำรำพันเสียงเบา

“อีกครั้งแล้วสินะ ที่สิ่งมีชีวิตโง่เขลาฝ่าฝืนกฎแห่งเวลาของจักรวาลจนสูญสิ้นเวลาไป โอ สิ่งมีชีวิตผู้นำสงสาร ขอจงหวนคินสู่ที่ที่จากมาโดยสวัสดิภาพ...”

ความเงียบงันไหลเวียนไปพร้อมกับเวลา

“ขอจงหวนคินสู่ที่ที่จากมาโดยสวัสดิภาพ ขอจงหวนคินสู่ที่ที่จากมาโดยสวัสดิภาพ”

เจ้าของเสียงที่เปล่งถ้อยคำเดิมซ้ำๆ คือนกแก้ว มันบิน
ออกจากกรงมาเกาะบ่าเจ้าของร้านรับจํานํา

“ใช่แล้วละ ไครอส เป็นโชคชะตาของพวกเราทุกคนที่ล้วน
ต้องกลับไปสู่ที่ที่จํามา แม้แต่เธอเองก็เช่นกัน นั่นคือระเบียบของ
สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่ครอบครองเวลา จะลืมไม่ได้เด็ดขาด”

นกแก้วเลียนเสียงตามอีกครั้ง

“ระเบียบของสิ่งมีชีวิต ระเบียบของสิ่งมีชีวิต ระเบียบของ
สิ่งมีชีวิต”

เจ้าของร้านรับจํานําลูบหัวไครอสอย่างพึงพอใจ พร้อมกับ
จุดเทียนหอม

ร้านรับจํานําปิดทำการเวลาสามทุ่ม หญิงชราองนาฬิกา

แขวน ฟังแล้วฟังอีก ในตอนที่เหลืออีกประมาณห้านาทีสุดท้าย
มีชายหนุ่มคนหนึ่งเปิดประตูถลักเข้ามาในร้าน ก่อนเดินดุ่มมา
หน้าลูกกรงพร้อมกับโพล่งขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“คุณเจ้าของร้าน ผมมาตรงเวลานะครับ วันนี้วันที่สิบห้า
เดือนตุลาคม เวลาสามทุ่ม ถูกต้องไหมครับ”

คุณยายเจ้าของร้านรับจํานํายื่นหน้าลอดออกไปนอกซีเหล็ก

“ก่อนอื่นเลยนะ ไครคะเนีย”

“ผมนักศึกษามาหา'ลัยที่มายืมเวลาหนึ่งวันไปเมื่อสัปดาห์ก่อน

ไฉ่ครับ คุณเจ้าของร้าน วันที่ผมสัมภาษณ์งานกับบริษัทระดับโลก
แม่ของผมนั่งรถแล้วหนีระหว่างทางกลับจากไปสวดมนต์ตอนเช้า
จนเสียชีวิต ผมบังเอิญเจอนามบัตรของร้านรับจ่านำเวลาเลยได้มา
ที่นี้”

หญิงชราพยักหน้าเป็นเชิงนึกออก แล้วจึงบอกรหัสผ่าน
กลอนประตูลูกกรง

“กด 7777* เข้ามาได้เลยคะ”

ครั้นแล้วนักศึกษาหนุ่มจึงกดปุ่มหมายเลขเข้าไปข้างใน จาก
นั้นค่อยๆ เดินไปนั่งเก้าอี้ตรงข้ามโต๊ะ กลิ่นอ่อนๆ ของเทียนหอม
ลอยอบอวล เจ้าของร้านรับจ่านำหยิบบัตรประชาชนใบหนึ่งจาก
ตู้หนังสือมาวาง และหยิบเอกสารออกมาจากแฟ้มอีกหนึ่งใบ ซึ่ง
ก็คือหนังสือสัญญาการยืมเวลาอดีตของเขา

“รักษาสัญญาดีมากคะ ลูกค้ายืมเวลาไปหนึ่งวันตอนสามทุ่ม
ของวันเสาร์ที่แล้ว และกลับมาได้ตรงเวลา น่าโล่งใจจริงๆ”

นักศึกษาเกาหัวแกรกๆ ท่าทางเหมือนมีเรื่องอยากรพูด
มากมาย หญิงชราจึงให้โอกาสนั้น

“ตอนแรกผมไม่เชื่อด้วยซ้ำครับว่าจะกลับไปในอดีตได้ อย่าง
กับปาฏิหาริย์เลย ผมลองหยิกแก้มตัวเองตั้งหลายที แต่ไม่ว่า
อย่างไรมันก็คือเรื่องจริง ผมเลยพยายามเต็มที่ที่จะทำให้ความ
ปรารถนาอย่างการช่วยชีวิตแม่สำเร็จตามสัญญา สุดท้ายผมเลือก
สละสิทธิ์สัมภาษณ์กับบริษัทระดับโลก แล้วกลับไปบ้านเกิดเพื่อช่วย
ชีวิตแม่ ปัจจุบันแม่จึงยังมีชีวิตอยู่ ขอขอบคุณมากๆ เลยนะครับ”

หญิงชราเพ่งมองใบหน้าของนักศึกษาหนุ่มอย่างล้าลึก
ราวกับมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดหนึ่งวันอดีตที่เจ้าตัวใช้ไปผ่าน
ดวงหน้า

“ถูกต้องเลยคะ ลูกค้าบรรลุลความปรารถนาได้อย่างที่บอก
เก่งมาก คุ่มค่าจริงๆ ที่ฉันเชื่อใจและให้ยืมเวลาไป เห็นที่ญาติของ
ฉันจะยังไม่ถึงกับสนิมเกาะ”

คุณยายเจ้าของร้านรับจ่านำแยมยืมก่อนจะถาม

“ยากไหมคะ”

“ผมคิดว่าถ้ากลับไปอดีตได้ การทำให้ความปรารถนาสำเร็จ
และกลับมาที่นี้โดยรักษาเวลาจะเป็นเรื่องง่าย แต่ไม่ใช่เลยครับ
ผมเจอสิ่งยั่วยุหนักมาก ทั้งแฟนที่พยายามรังไห้ไปต่างประเทศด้วย
กัน ทั้งตัวผมเองที่คิดฟุ้งซ่านขึ้นมาว่า ‘ไม่ว่าอย่างไรเหตุการณ์ที่แม่
ถูกรถชนเสียชีวิตก็คงจะเกิดขึ้นซ้ำอีกอยู่ดี’ การเอาชนะสิ่งยั่วยุ
เหล่านั้นทำทรมานใจเอาเรื่องเลยครับ ถึงสุดท้ายผมจะขัดขวาง
ไม่ให้แม่ประสบอุบัติเหตุได้ แต่ผมกลับไม่อยากจะกลับมาที่นี้ในเวลา
ปัจจุบันแล้ว เกิดตัดสินใจผิดไปผมคงรักษาสัญญาที่จะจะกลับมา
ที่นี้ในวันครบกำหนดไม่ได้แน่ ผมคิดว่าสวรรค์คงช่วยผมเอาไว้”

“ใช่แล้วค่ะ คนมักคิดว่าพอกลับไปในอดีตแล้ว ทุกอย่างจะ
เป็นใจไปเสียหมด ทั้งที่กลับไปไม่ได้หมายความว่าแค่แก้ไขสิ่ง
ต่างๆ ได้อย่างราบรื่นไร้เงื่อนไข อดีตที่กลับไปก็ยังคงเหมือนเดิมกับ
ในเวลานั้น จิตใจมนุษย์เองหรือกโอนเอนเหมือนต้นอ้อ เพียงมี
ความตั้งใจแน่วแน่ ความปรารถนาย่อมลุล่วงได้อยู่แล้ว แต่เพราะ

จิตใจที่เปลี่ยนแปลงไปทุกขณะต่างหากที่ทำให้ไม่อาจสมปรารถนา
ได้โดยง่าย”

นักศึกษาหนุ่มผงกศีรษะอย่างเห็นด้วย หญิงชรากล่าวต่อ

“เออละ ถ้าอย่างนั้นเรามาคิดค่าตอบแทนกันเลยทีเดียว จัน
ไม่ได้ทำงานนี้ฟรีๆ อยู่แล้วนะค่ะ ไม่ลืมใช่ไหมว่าการยืมเวลาไป
ก็มีราคาที่ต้องจ่าย”

“ครับ ผมจะจ่ายแน่นอน เพราะอย่างนั้นผมถึงได้มาที่นี่
ในวันนี้”

“แล้วรู้ไหมคะว่าเวลาที่ต้องชำระคืนคืออะไร”

“สิบเก้าปีกับหกสิบห้าวันครับ”

วิธีการคำนวณเป็นอย่างนี้ เวลาที่ยืม ในที่นี้คือ 24 (หนึ่งวัน
เท่ากับยี่สิบสี่ชั่วโมง) $\times 7$ ที่มาจากระยะเวลาในการยืม (หนึ่งสัปดาห์
ตายตัว) $\times 1,000$ ฉะนั้นเวลาที่นักศึกษาหนุ่มต้องชำระคืนคือ
 $24 \times 7 \times 1,000 = 168,000$ ชั่วโมง พอนำไปหารยี่สิบสี่ชั่วโมง จะได้
เท่ากับเจ็ดพันวัน พูดอีกอย่างคือสิบเก้าปีกับอีกหกสิบห้าวันนั่นเอง
ที่นี้มาขยายความกันต่อในส่วนของระยะเวลาในการยืม เมื่อผู้ยืม
ทุกคนกลับมาสู่เวลาปัจจุบันหลังจากยืมเวลาอดีตไป เวลาจะล่วง
ผ่านไปแล้วหนึ่งสัปดาห์ โดยหนึ่งสัปดาห์นี้จะกำหนดตายตัว
ของระยะเวลาในการยืม แต่เหตุใดเวลาที่ต้องชำระคืนของการยืม
เพียงหนึ่งวันในระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ถึงปาไปเกือบยี่สิบปีได้ แล้ว
เวลาที่ว่านั้นจะชดใช้ได้อย่างไร

คุณยายเจ้าของร้านรับจํานำพินิจสีหน้าของนักศึกษาหนุ่ม

พลางเอ่ย

“นี่ก็เสียใจขึ้นมาทีหลังหรือเปล่าคะ แต่ถึงบอกว่าเสียใจตอนนี้ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้วนะ อย่างที่เคยบอกไป นี่คือกฎของจักรวาล หรือเรียกได้ว่าธรรมชาติ ลูกค้าได้รับโอกาสอันยิ่งใหญ่ในการย้อนกลับไปในอดีตซึ่งขัดต่อกฎแห่งเวลา ฉันจะอธิบายให้ฟังว่าทำไมเวลาที่ต้องชำระคืนถึงสูงขนาดนั้น ไม่ใช่ว่าฉันกำหนดขึ้นเองตามอำเภอใจแต่อย่างใด ธรรมชาติของจักรวาลคือการที่ลูกค้าต้องคืนเวลาให้แก่จักรวาลเจ็ดพันเท่าของเวลาที่ยืมจักรวาลไป โดยเหตุผลที่ต้องนำเวลาที่ยืมไปคูณกับระยะเวลาในการยืม คือหนึ่งสปีดาร์หรือเจ็ดคูณกับหนึ่งพันอีกที ถึงจะได้ผลรวมของเวลาที่ต้องชำระคืน เนื่องจากว่า ‘กฎการชำระคืน’ สวนทางกับแรงโน้มถ่วงของเวลา ตัวเลขหนึ่งพันที่นำมาคูณจึงเป็นจำนวนชั่วโมงที่ใช้ในการต้านแรงโน้มถ่วงของเวลา อย่างเครื่องบินที่ตกในแนวตั้งด้วยความเร็วสูง การจะต้านแรงโน้มถ่วงเพื่อยกกลับขึ้นไปที่เดิมก็ต้องใช้แรงมหาศาลเลยใช่ไหมล่ะคะ ดังนั้นปริมาณเวลาทางกายภาพที่ใช้ในการย้อนเวลาจึงเท่ากับเวลาที่ยืมไปคูณระยะเวลาในการยืมหนึ่งสปีดาร์หรือเจ็ดคูณหนึ่งพัน นี่แหละค่างานแห่งเวลาของจักรวาล ลูกค้าต้องจ่ายเวลาจำนวนมหันต์ให้แก่จักรวาลเพื่อเบี่ยงออกจากเวลาที่กำลังเดินไปข้างหน้า ส่วนการกลับจากอดีตมาสู่ปัจจุบันจะไม่ต้องทดแทนอะไร เพราะแรงผลักจะกลับมาทำงานในสภาพเดิม อย่างว่าคะ ได้อย่างก็ต้องเสียอย่างเป็นธรรมดา กฎหรือธรรมชาติของจักรวาลอันเที่ยงธรรมก็เป็นเช่นนี้ เวลาที่ลูกค้าชำระคืนมาจะเป็นทรัพย์สินของร้านรับจำนำ

และส่งต่อให้แก่ผู้ที่ต้องการยืมเวลาต่อไป”

คุณยายเจ้าของร้านรับจ่านอธิบายเสริม

“แต่ถ้าผิดสัญญาที่จะรักษาเวลาที่ยืมไปและกลับมาตามกำหนด หรือไม่สามารทำให้ความปรารถนาลุ่ล่งได้ เวลาของผู้ยืมจะดับสูญไปอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เราควรระวังคือประตูเวลาที่พากลับมาสู่ปัจจุบันในวันครบกำหนดจะปิดตรงเวลา ต่อให้เข้าไปเพียงศูนย์จุดหนึ่งวินาทีก็ไม่ยกเว้น จนทำให้ไม่สามารถกลับมาอยู่ที่แห่งนี้ได้อีก และนั่นคือเรื่องน่าเสียดายยิ่ง เวลาของลูกค้าที่ดับสูญไปอย่างรวดเร็ว จะกลับสู่อ้อมอกของจักรวาลทั้งหมด โดยไม่ตกถึงร้านรับจ่านำ แม้แต่นิดเดียว หากเป็นแบบนั้น ร้านรับจ่านำจะไม่มีเวลาสะสมตลอดจนให้ใครยืมเวลาอดีตไม่ได้ เมื่อร้านรับจ่านำไม่เหลืออะไรแล้ว สุดท้ายกิจการก็จะล้ม”

นักศึกษาหนุ่มตั้งใจฟัง ดูคล้ายว่าจะเห็นใจ

“ผมไม่เสียใจในสิ่งที่เลือกเลยครับ ผมย้อนกลับไปหนึ่งวันก่อนหน้าที่แม่จะประสบอุบัติเหตุ โทร. ห้ามไม่ให้แม่ไปสวดมนต์ แต่ก็ไม่เป็นผล จะให้โพล่งเรื่องถูกชนแล้วหนีออกไปก็คงไม่พ้นโดนมองว่าเป็นบ้า เลยจำใจปฏิเสธคำชวนไปต่างประเทศด้วยกันของแฟน แล้วกลับบ้านที่ต่างจังหวัด ผมบอกแม่ว่านัดสัมภาษณ์งานเลื่อนเป็นอาทิตย์หน้า และขอไปสวดมนต์ด้วยในเช้ามีตัวพຸ່งนี้ วันต่อมาหลังจากสวดเสร็จก็พาแม่กลับบ้านจนปลอดภัย ตอนนั้นผมดูนาฬิกาที่เกือบจะแปดโมงแล้ว ผมมีสัมภาษณ์ตอนเก้าโมง แต่ในเมื่อตัวผมยังอยู่ต่างจังหวัดย่อมทำได้แค่อดใจ ความจริงแล้วคน

ได้สัมภาษณ์มีแค่ผมคนเดียว น่าจะเป็นการสัมภาษณ์รอบสุดท้าย
เพื่อรับเข้าทำงานแล้ว ถ้าไปสัมภาษณ์ ผมมั่นใจว่าอย่างไรก็ได้งาน
ทำร้อยเปอร์เซ็นต์ เสียตายอยู่เหมือนกันที่ทั้งโอกาสของนั้นไป แต่
จะอย่างไรได้ละครับ การช่วยชีวิตแม่เป็นเรื่องสำคัญ พอเห็นว่า
เหลือเวลาอีกสองชั่วโมง ผมก็ขึ้นแท็กซี่ตรงมาที่นี่ทันที ชัดเจนว่า
ผมได้ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ”

ท่าทีของนักศึกษาหนุ่มหนักแน่นแม้ว่าจะสั่นไหว ใครอส
ซึ่งเกาะอยู่บนโต๊ะมาตั้งแต่แรกพูดตามนักศึกษาหนุ่มซ้ำๆ พลาง
กระโดดอยู่กับที่

“ชัดเจนว่าผมได้ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ ชัดเจนว่าผมได้
ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ ชัดเจนว่าผมได้ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ”

นักศึกษาหนุ่มมองนกแก้วแล้วยิ้มตาหยี หญิงชราเอ่ยขึ้นชม
เขาก่อนจะส่งบัตรประชาชนคืน

“เวลาที่ลูกค้าชำระมาจะกลายเป็นทรัพย์สินของร้านรับจำนำ
ซึ่งจะให้ยืมแก่ผู้ใดก็ตามที่ต้องการเวลาอดีต ไม่ต้องเสียตายไป
นะคะ ในกระบวนการนี้ฉันจะนำเวลาของลูกค้ามาแค่คนละหนึ่งปี
เท่านั้น ฉันทำงานตรงนี้ได้เพราะยืมพลังมาจากจักรวาลนะค่ะ”

สิ่งที่พึงระลึก การที่ลูกค้ายืมเวลาเพียงยี่สิบสี่ชั่วโมงแต่กลับ
ต้องชำระคืนถึงสิบเก้าปี (ละหกสิบห้าวันไว้ในฐานที่เข้าใจ) อาจทำให้
เกิดความเข้าใจผิดว่าเวลามากมายเหล่านั้ันถูกร้านรับจำนำเวลา
กักตุนเอาไว้ จึงขอชี้แจงอย่างละเอียด อันดับแรก คุณนายเจ้าของ
ร้านรับจำนำจะได้ส่วนแบ่งเวลาไปหนึ่งปีจากทั้งหมดสิบเก้าปี อนึ่ง

คือค่าตอบแทนที่คุณยายจะได้รับต่อลูกค้าหนึ่งคน ส่วนเวลาสิบแปดปีที่เหลือจะถูกจักรวาลเก็บกลับคืนและเหลือไว้เพียงเศษเล็กน้อย แต่เศษเล็กน้อยที่ว่าคือเท่าไรเป็นความลับที่ขอละเว้นการเปิดเผย จักรวาลรู้ ‘จำนวนของเศษเล็กน้อย’ ที่จะถูกใช้หมุนเวียนกู้ยืมอย่างเกิดประโยชน์และไม่เหลือทิ้งสูญเปล่าอย่างแม่นยำ ดังนั้นเวลาจำนวนมากที่กลายเป็นทรัพย์สินของร้านรับจำนำจากการให้ลูกค้ายืมเวลาอดีต แม้จะดูเหมือนหักทศน์ ทว่าความจริงไม่ใช่เลย

หากลูกค้าผิดสัญญาและไม่กลับมายังร้านรับจำนำ เวลาของลูกค้าจะหวนคืนสู่จักรวาลทั้งหมดในช่วงพริบตา หากลูกค้ารักษาสัญญาและกลับมายังร้านรับจำนำ จักรวาลจะเก็บเพียงเวลาส่วนใหญ่ที่ลูกค้าชำระคืนไป ในกรณีที่เป็นอย่างหลัง เวลาหนึ่งปีจะถูกแบ่งให้เจ้าของร้านรับจำนำ จากนั้นเวลาส่วนน้อยจะเหลือไว้ให้ผู้ที่ต้องการยืมเวลาอดีต ผู้คน (ลูกค้าของคุณยายเจ้าของร้านรับจำนำ) จึงมีเวลาไว้ใช้ต้านกฎแห่งเวลาด้วยประการนี้

ชอกหนึ่งในใจของคุณยายเจ้าของร้านรับจำนำรู้สึกเศร้า
ขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ รัศมีสีเขียวที่หมุนเวียนรอบกายของนักศึกษาหรือแสงลงทันตาเห็น ขณะนี้เวลาเกือบยี่สิบปีของเขา กำลังสลายไปอย่างรวดเร็ว ในวันข้างหน้านักศึกษาหนุ่มจะเจ็บป่วยหรือประสบ

อุบัติเหตุจนเวลาของตัวเองหมดเร็วกว่าที่ควรเป็น มนุษย์เรียก
สิ่งนั้นว่า ‘ตาย’ ‘สิ้นชีวิต’ ‘ล่วงลับ’ ‘ลาโลก’ ‘ถึงแก่กรรม’

ดูเหมือนคุณยายเจ้าของร้านรับจํานํ้าจะมองเห็นชะตากรรม
อันใกล้ของนักศึกษาคนนี้ได้อย่างแจ่มชัด ไม่ใช่ว่าเธอไม่มีความรัก
ต่อเพื่อนมนุษย์ แต่จะอย่างไรได้เล่า ระเบียบและธรรมชาติของ
จักรวาลอันสูงส่งคือสิ่งที่ไม้อาจขัดขึ้นได้